

Sygn. akt IV P 13/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 marca 2021 roku

Sąd Rejonowy w Grudziądzu IV Wydział Pracy

w składzie:

Przewodniczący:	sędzia Lucyna Gurbin
Protokolant:	sekretarz sądowy Dominika Janta-Lipińska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 1 marca 2021 roku

sprawy z powództwa (...) sp. z o.o. i sp. kom. w N.

przeciwko M. K.

o urlop wypoczynkowy

O R Z E K Ł:

1. Zasądza od pozwanej M. K. na rzecz powoda kwotę 1.766,99 zł (tysiąc siedemset sześćdziesiąt sześć złotych dziewięćdziesiąt dziewięć groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 27.01.2020r. do dnia 1.03.2021r.
2. Należność zasądzoną w pkt. 1 rozkłada na następujące raty :
 - a. 100,00 zł (sto złotych) do dnia 31.03.2021r.
 - b. 100,00 zł (sto złotych) do dnia 30.04.2021r.
 - c. 100,00 zł (sto złotych) do dnia 31.05.2021r.
 - d. 100,00 zł (sto złotych) do dnia 30.06.2021r.
 - e. 100,00 zł (sto złotych) do dnia 31.07.2021r.
 - f. 100,00 zł (sto złotych) do dnia 31.08.2021r.
 - g. 100,00 zł (sto złotych) do dnia 30.09.2021r.
 - h. 100,00 zł (sto złotych) do dnia 31.10.2021r.
 - i. 100,00 zł (sto złotych) do dnia 30.11.2021r.
 - j. 100,00 zł (sto złotych) do dnia 31.12.2021r.
 - k. 100,00 zł (sto złotych) do dnia 31.01.2022r.

- l. 100,00 zł (sto złotych) do dnia 28.02.2022r.
 - m. 100,00 zł (sto złotych) do dnia 31.03.2022r.
 - n. 100,00 zł (sto złotych) do dnia 30.04.2022r.
 - o. 100,00 zł (sto złotych) do dnia 31.05.2022r.
 - p. 100,00 zł (sto złotych) do dnia 30.06.2022r.
 - q. 100,00 zł (sto złotych) do dnia 31.07.2022r.
 - r. 66,99 zł (sześćdziesiąt sześć złotych dziewięćdziesiąt dziewięć groszy) do dnia 31.08.2022r.
- wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie o których mowa w pkt. 1 wyroku.
- 3. Opłatą od pozwu obciążyć Skarb Państwa.
 - 4. Nie obciążać pozwanej kosztami zastępstwa procesowego.

Sygn. akt IVP 13/20

UZASADNIENIE

Powód (...) Sp. z o. o. i Spółka Komandytowa w N. wniósł pozew przeciwko M. K. o zapłatę kwoty 1.766,99 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty oraz kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu wskazał, że pozwana była pracownikiem powoda w okresie od 1.02.2017r. do 31.08.2018r. Z dniem 31.08.2018r. ustał stosunek pracy w związku z upływem czasu na jaki była zawarta umowa. Pozwanej z tytułu niewykorzystanego urlopu został omyłkowo wypłacony w podwójnej wysokości ekwiwalent, o czym powód poinformował pozwaną niezwłocznie po stwierdzeniu pomyłki i wezwał pozwaną do zapłaty. Pozwana nie dokonała zapłaty do dnia wniesienia pozwu. W odpowiedzi na pozew pozwana podniosła, że nie dopatrzyła się podwójnej wypłaty. Wskazywała, że jej miesięczny dochód obecnie wynosi 1.400 zł i świadczenie na córkę oraz zasiłek chorobowy. Jednocześnie pozwana podniosła, że nie jest w stanie zwrócić żądanej kwoty i obecnie jest w 5 miesiącu ciąży i sama wychowuje córkę. Pozwana nie zgłosiła żadnych wniosków dowodowych.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

Pozwana była zatrudniona u powoda od dnia 1 lutego 2017r. do 31 lipca 2018r. jako sprzedawca w pełnym wymiarze czasu pracy

dowód: świadectwo pracy (k. 6).

Pismem z dnia 13 sierpnia 2018r. powód wezwał pozwaną do zwrotu nienależnie zapłaconego ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy.

dowód: pismo powoda z dnia 13.08.2018 r. (k. 17) oraz dowody przelewów (k. 18-19).

Sąd zważył co następuje:

Stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd ustalił na podstawie dokumentów przedłożonych przez powoda tj. umów o pracę z dnia 30.01.2017r., 28.04.2017r., 31.07.2017 r., świadectwa pracy z dnia 1.08.2018 r. (k. 13-16), pisma powoda z dnia 13.08.2018 r. (k. 17), dowodów przelewów (k. 18-19). Sąd dał wiarę przedstawionym przez powoda dokumentom albowiem ich wiarygodność nie została w żaden sposób podważona. Pozwana wezwana do osobistego stawienia na rozprawę w dniu 1.03.2021 r. nie stawiała się.

Sąd uznał, że należy zastosować do pozwanej art. 320 k.p.c. Przede wszystkim Sąd wziął pod uwagę sytuację życiową pozwanej. Pozwana jest matką wychowującą samotnie dziecko i jak podnosiła w odpowiedzi na pozew, spodziewa się narodzin drugiego dziecka, które są na jej utrzymaniu. Sądowi z urzędu jest wiadomo, że obecnie toczy się postępowanie z powództwa pozwanej (sygn. akt IVP 114/20) w której to sprawie powódka dochodzi odszkodowania za rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia i wskazywała, że obecnie jest samotną matką, spodziewa się narodzin drugiego dziecka i utrzymuje się obecnie wyłącznie z zasiłku chorobowego i świadczeń 500+ i świadczenia rodzinnego.

Dlatego Sąd uznał, że zachodzą szczególnie uzasadnione okoliczności pozwalające na skorzystanie z art. 320 k.p.c. Pozwana nie przedstawiła wniosków dowodowych, wskazując wyłącznie że nie jest w stanie w chwili obecnej zwrócić kwoty dochodzonej pozwem w całości. Stosownie do dyspozycji zawartej w art. 320 kpc. w szczególnie uzasadnionych przypadkach sąd może w wyroku rozłożyć świadczenie na raty. Zgodnie z utrwalonym poglądem judykatury i doktryny (komentarz do kodeksu postępowania cywilnego. Część pierwsza. Postępowanie rozpoznawcze, T. I, Wydawnictwo (...), W. 2001, s. 560 – 561] uprawnienie przewidziane w powyższym przepisie przysługuje sądowi w szczególnie uzasadnionych wypadkach, a więc w sytuacjach, w których ze względu na stan majątkowy, rodzinny czy zdrowotny spełnienie zasądzzonego świadczenia byłoby dla pozwanego niemożliwe do wykonania lub w każdym razie bardzo utrudnione i narażałoby jego lub jego bliskich na niepowetowane szkody. Rozłożenie świadczenia na raty ma w szczególności na celu uchronienia pozwanego od postępowania egzekucyjnego poprzez umożliwienie mu wykonania wyroku w sposób dobrowolny. Podobne stanowisko prezentuje orzecznictwo sądów apelacyjnych i Sądu Najwyższego (orzeczenie SA w B. z dnia 3.06.2020 r. I ACa 845/19). W niniejszej sprawie rozłożenie należności na rozsądne raty, możliwe do spłaty przez pozwaną w ocenie Sądu było właściwe. Konsekwentnie Sąd zastosował do rozstrzygnięcia o kosztach art. 102 kpc. zgodnie z którym w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Ustawodawca w dyspozycji cytowanego przepisu nie wskazał jakichkolwiek wskazówek odnośnie tego, co należy rozumieć pod pojęciem „wypadku szczególnie uzasadnionego”, jednakże w orzecznictwie przyjmuje się, iż przy ocenie wystąpienia przesłanek wynikających z wyżej wymienionego przepisu zwykle brane są pod uwagę zarówno takie okoliczności, które odnoszą się do faktów związanych z samym przebiegiem procesu, jak i takie, które dotyczą stanu majątkowego i sytuacji życiowej strony z uwzględnieniem zasad współżycia społecznego. Przy czym przez fakty związane z samym przebiegiem procesu należy pojmować takie okoliczności jak np. podstawę oddalenia żądania, zgodność zamiarów stron w sprawach dotyczących stosunku prawnego, który może być ukształtowany tylko wyrokiem, szczególną zawilgość lub precedensowy charakter sprawy albo subiektywne przekonanie strony co do zasadności zgłoszonego roszczenia - trudne do zweryfikowania a limine, a ponadto sposób prowadzenia procesu przez stronę przegrywającą albo niesumienne lub oczywiście niewłaściwe postępowanie strony wygrywającej, która w ten sposób wywołała proces i koszty połączone z jego prowadzeniem. Podkreślenia nadto w tym miejscu wymaga, iż kwalifikacja "wypadków szczególnie uzasadnionych" należy do sądu, który - mając na względzie okoliczności konkretnej sprawy - powinien kierować się poczuciem własnej sprawiedliwości (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 stycznia 2010 roku, II CZ 87/09).

Uprawnienie sądu do zastosowania instytucji przewidzianej w art. 102 KPC nie jest dowolne, na co wskazuje przyjęte w tym przepisie sformułowanie "w wypadkach szczególnie uzasadnionych". Ustawodawca, przyznaje sądowi pewną swobodę w zasądzaniu kosztów procesu, gdy stosowaniu zasady odpowiedzialności za wynik sporu (art. 98 KPC) sprzeciwiają się - względy słuszności, co właśnie wyraża się wskazanym wyżej stwierdzeniem. Do kręgu „wypadków szczególnie uzasadnionych” należą zarówno okoliczności związane z samym przebiegiem procesu, jak i leżące na zewnątrz. Do pierwszych zaliczane są sytuacje wynikające z charakteru żądania poddanego rozstrzygnięciu, jego znaczenia dla strony, subiektywne przekonanie strony o zasadności roszczeń, przedawnienie, prekluzja. Drugie natomiast wyznacza sytuacja majątkowa i życiowa strony, z tym zastrzeżeniem, że niewystarczające jest powoływanie się jedynie na trudną sytuację majątkową osoby przegrywającej sprawę, nawet jeśli była podstawą zwolnienia od kosztów sądowych i ustanowienia pełnomocnika z urzędu.

Odnosząc powyższe rozważania, do realiów niniejszej sprawy podnieść należy, że powódka dokonała przelewu na rzecz pozwanej ekwiwalentu dwukrotnie z błędu własnych służb finansowych. Natomiast sytuacja finansowa pozwanej jest wyjątkowa. Dlatego Sąd nie obciążył pozwanej kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego.